

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/27/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113011592
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8113011592.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Emila Dubňanského na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.11.2019, v trestnej veci obžalovaného L. L., pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb.) a iné, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/121/2013 zo dňa 31.10.2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov napadnutým rozsudkom sp. zn. 2T/121/2013 zo dňa 31.10.2016 podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodil obžalovaného L. L., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom O. č. XXX, okr. K., zo skutku právne kvalifikovaného ako trestný čin vydierania spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 k § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona účinného do 31.12.2005 a trestného činu pozbavenia osobnej slobody spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 k § 232 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, na tom skutkovom základe, že

- s najmenej piatimi doposiaľ nezistenými osobami od dňa 23.01.2004 do 27.01.2004 v Hornom Piali, okr. Levice, v Leviciach, Banskej Bystrici a Poprade hrozbou ťažkej ujmy a likvidácie nútil J. R., nar. XX.XX.XXXXX, bytom P. J. č. XX, okr. Z. a E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., ul. J. č. X, k vyplateniu finančnej hotovosti na sumu 150.000,- Sk, kde ich kontaktovali na mobilný telefón a v mieste trvalého bydliska a určili miesto stretnutia a podmienky vyplatenia finančnej hotovosti a to tým spôsobom, že dňa 23.01.2004 okolo 14.00 hod. v Hornom Piali, okr. Levice, vzali do motorového vozidla zn. VW Pasat, čiernej farby, nezisteného evidenčného čísla a odviezli na miesto zn. Šikloš, v katastri mesta Levice J. R., kde ho priviazali k stromu na presne nezistenom mieste a hrozbou použitia pištole, ktorú mu priložili k hlave, ho nútili prezradiť meno osoby, pre ktorú mali zabezpečiť vymáhanie peňazí, ako aj k odovzdávaniu sumy 150.000,- Sk (4.979,09 Eur), pričom ho bili, kopali a vyhrážali sa mu fyzickou likvidáciou, následne ho potom vo večerných hodinách odviezli na nezistené miesto pri Leviciach, kde ho spúťali a strážili, no z miesta sa mu podarilo dňa 23.01.2004 v nočných hodinách ujsť

- dňa 26.01.2004 v čase okolo 06.00 hod. v katastri obce Ždiar, okr. Poprad, nezisteným motorovým vozidlom zn. BMW čiernej farby skrížilo cestu J. R., ktorý išiel na svojom motorovom vozidle zn. S. S., ev. čísla L. XXX C., ku ktorému si potom prisadli do jeho vozidla dvaja nezistení muži a pod hrozbou násillia ho prinútili ísť do Banskej Bystrice, pričom bol doprevádzaný motorovým vozidlom BMW, kde s ním prišli na neznáme miesto a opätovne sa mu vyhrážali likvidáciou, za použitia pištole zn. Magnum 9 mm striebornej farby, ktorú držal v ruke L. L., ho nútili zabezpečiť peniaze v sume 150.000,- Sk, a tiež ho prinútili uviesť telefónne číslo E. J., ktorého meno už vedeli a následne telefonicky po uvedení čísla kontaktovali E. J., od ktorého tiež vymáhali peniaze v sume 150.000,- Sk (4.979,09 Eur) s tým, že ak ju nezabezpečí, bude fyzicky zlikvidovaný aj on, kde vo večerných hodinách J. R. dovezli do

Popradu a k E. J., od ktorého mal zabezpečiť sumu 150.000,- Sk (4.979,09 Eur) a odovzdať ju im, čo sa však nestalo, pretože E. J. nemal peniaze a z toho dôvodu opätovne J. R. odviezli vo večerných hodinách do Banskej Bystrice, kde ho opätovne spýtali a na nezistenom mieste do 27.01.2004, kde ho potom v odpoľudňajších hodinách znovu dovezli do Popradu, kde sa mal skontaktovať s E. J., od ktorého mal zabezpečiť peniaze, v čo najvyššej sume v hodnote 150.000,- Sk (4.979,09 Eur) a následne mobilným telefónom dávali pokyny E. J. k odovzdaniu peňazí, kedy sa im znovu obom vyhrážali fyzickou likvidáciou, kde potom E. J., na základe telefonického pokynu uložil igelitovú tašku s papiermi, ktoré vyzerali ako bankovky do odpadkového koša na ulici Chalupkovej v Poprade - Spišskej Sobote, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Dňa 08.11.2016 prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad podal odvolanie proti rozsudku. Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 12.06.2017. Prokurátor v odôvodnení odvolania poukázal na úvahy súdu a konštatuje, že s názorom súdu sa nestotožňuje. Má za to, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní, bolo dostatočne preukázané, že skutky sa stali a napĺňajú zákonné znaky žalovaných trestných činov. V prvom rade je treba uviesť, že jediným priamy usvedčujúcim dôkazom je práve výpoveď poškodeného J. R., ktorý jasne, zrozumiteľne, s logickou následnosťou popísal okolnosti skutku. Tento najmä v základných podstatných okolnostiach popísal zhodne to, čo aj vo svojich neskorších výpovediach vrátane konfrontácie s obžalovaným. V tejto súvislosti nie je zrejmy dôvod hodnotenia výpovede súdom ako nevierohodnej. Súd v odôvodnení rozsudku poukázal na nezrovnalosti vo výpovediach poškodeného J. R., a to uvedenie skupiny „Matúškovcov“, predtým skupiny „Pápajovcov“, uvedenie, resp. neuvedenie mena E. J. páchatelom a okolnosť, kto odniesol igelitovú tašku s peniazmi do odpadkového koša, pričom len na základe týchto rozporov považuje výpoveď poškodeného za nevierohodnú, a teda nevierohodnú aj vo vzťahu k ostatným poškodeným popisovaným skutočnostiam o skutku.

V tejto súvislosti poukazuje prokurátor, že vzhľadom na charakter stíhaného konania, jedná sa o závažnú trestnú činnosť spáchanú organizovanou skupinou, čo jej nebezpečnosť len zvyšuje, nie je možné, aby súd len na základe konštatovania a existencie vyššie uvedených odlišností vo výpovediach vyhodnotil poškodeného ako nevierohodného svedka, o to viac aj s prihliadnutím na časový odstup od jednotlivých výpovedí. Obsah výpovede a dôkazná hodnota jednotlivých poškodeným popisovaných skutočností jednoznačne nasvedčuje tomu, že rozpory, na ktoré súd v odôvodnení rozsudku výslovne poukázal, v žiadnom prípade nemožno považovať za také, ktoré by sa týkali podstatných okolností skutku. Jedná sa len o absolútne nepodstatné drobné nezrovnalosti, navyiac, nemajúc vplyv na skutky ako také, ktorých príčinu možno dôvodit výlučne časovým hľadiskom. Uvedené platí aj o závere súdu o nepravdepodobnosti kontaktu poškodeného s osobami z baru Magnat, vzhľadom na predchádzajúce problémy, čím súd taktiež usudzoval o nevierohodnosti výpovede poškodeného. Takéto konštatovanie súdu absolútne nevychádza z nejakých zistených skutočností, je to ničím nepodložený záver súdu vo vzťahu k snahe hodnotenia výpovede poškodeného ako nevierohodnej. Proces zabúdania je prirodzeným následkom plynutia času. Nie je možné, aby si osoba presne do detailov pamätala a presne do detailov aj opakovala a vypovedala o tom, čo sa stalo. Čím je odstup času od určitej udalosti väčší, je menej pravdepodobné, aby si osoba pamätala úplne všetky detaily a ešte menej pravdepodobnejšie je, aby o tom vypovedala úplne presne v takej kvalite ako skôr. Čo je však menej pravdepodobné, resp. nie je pravdepodobným vôbec, je opakovaná úplne zhodná výpoveď aj po určitom dlhšom čase a to v nie podstatných okolnostiach, ale aj v detailoch, navyiac, s použitím tých istých vetných konštrukcií slov a pod. a uvedené nie je možné ani pri osobe, ktorá má pamäťové schopnosti v pásme nadpriemeru. Práve v takýchto prípadoch je zrejme, že takáto ďalšia úplne do detailu zhodná výpoveď, je len naučenou, v žiadnom prípade nemôže odrážať skutočne prežité a vnímané a zapamätané udalosti. Nemenej dôležitým je dôvod, resp. motív pamätania si vo všeobecne. Je zrejme, že človek si viac a podrobnejšie zapamätá niečo, čo v ňom vyvolalo určitý citový vnem a čím je zásah intenzívnejší, väčší, tým je pamäťová stopa, čo do obsahu kvalitnejšia a z hľadiska plynutia času trvalejšia. Nie je možné, aby si človek do absolútnych detailov pamätal niečo, čo prežil a bolo bežné, nevynímalo sa zo stereotypu, bolo akosi každodennou rutinou. A práve týmito výpoveďami sú výpovede všetkých svedkov, rodinných príslušníkov, kamarátov, známych, obchodných partnerov obžalovaného, ktorí nielen v krátkom časovom odstupe od skutku úplne podrobne popisali, čo kedy obžalovaný robil, ale tak učinili aj na hlavnom pojednávaní, s odstupom viac ako 10 rokov od skutku a to bez preukázania vierohodného a zmysluplného motívu pamätania si vypovedaných skutočností nielen do kvantity, ale aj do kvality, najmä ak sa malo jednať o bežný rutinný deň.

U poškodeného je motív zapamätania si okolností skutku jasný, zrozumiteľný a to násilný zásah do osobnej slobody a telesnej integrity. Práve uvedené drobné rozpory ako aj spôsob, akým poškodený opakovane vypovedal, nasvedčujú tomu, že prezentované skutočnosti prežil - naozaj, nejedná sa o vyfabulované udalosti a stále ich opísal tak, ako si ich na odstup času pamätal, pričom prokurátor dodáva, že poškodený stále vypovedal o podstatných okolnostiach skutku (násilnom konaní obžalovaného spoločne s ďalšími osobami) zhodne. Jediným priamym dôkazom je výpoveď poškodeného, ktorý napokon obžalovaného aj opoznal, k čomu došlo bezprostredne pred hliadkou polície. Takýto spôsob možno považovať za zákonný, dostatočný na stotožnenie osoby podozrivej z trestného činu o to viac, ak sa jedná o urgentné okolnosti, aké boli v danom čase. Poškodený napokon na tom, že obžalovaný bol jednou z osôb, ktoré sa mali protiprávneho konania voči nemu dopustiť, jednoznačne a bez pochybností zotrval vo všetkých svojich výpovediach.

Keďže z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v čase spáchania skutku sa na mieste nachádzal okrem páchatel'ov len poškodený R. a taktiež len tento s páchatel'mi komunikoval, nie je zrejmé, prečo súd nepreukázanie, že sa vôbec skutok mal stať, dôvodí aj neprodukovaním žiadneho ďalšieho priameho dôkazu usvedčujúceho obžalovaného. Produkovanie takéhoto dôkazu, vzhľadom na okolnosti skutku, nie je objektívne možné vo všeobecnosti, nie je možné nájsť ako svedka ďalšiu osobu, ak je zrejmé, že tam nikto iný nebol. Tento dôvod oslobodenia obžalovaného súdom nemožno považovať za relevantný, ani náležitý, nakoľko pripustiac možnosť odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku aj tým, to by zrejme nikdy nemohlo dôjsť k odsúdeniu páchatel'ov takých trestných činov, pri ktorých sú prítomní len obeť a páchatel', resp. viac páchatel'ov. Povinnosťou súdu je rozsudok odôvodniť tak, aby toto vychádzalo zo zistených relevantných skutočností a nemôže vychádzať z absolútnej nemožnosti získateľných dôkazov.

Ďalším usvedčujúcim dôkazom je výpoveď poškodeného E. J.. E. J. nemal byť obeťou fyzického násillia tak, ako poškodený J. R., ale mal byť obeťou vydierania a jeho výpoveď v celom rozsahu korešponduje s tvrdeniami J. R.. Súd však žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s touto výpoveďou a to ani samostatne ani v súvislosti s ostatnými dôkazmi. Súd nekriticky prijal tvrdenia obžalovaného, svedkov, ktorí z neznámeho dôvodu, aj s časovým odstupom viac ako 10 rokov, podrobne, detailne a úplne zhodne vypovedali o bežnom dni s obžalovaným tak, ako v prípravnom konaní, poskytujúc obžalovanému tzv. alibi. Súd neoveroval vierohodnosť predložených listinných dôkazov obžalovaným, ktoré mali potvrdzovať jeho tvrdenia o nespáchaní skutku, ktoré začal predkladať na hlavnom pojednávaní, nie v prípravnom konaní ani v rámci prebiehajúceho vyšetrovania, čo je samozrejme z hľadiska posúdenia vierohodnosti tvrdení obžalovaným. Zaujímavým a výpovedným, avšak čo súd neskúmal vôbec, bez potreby bližšieho osobitného hodnotenia obžalovaným predložených dôkazov, súd prijal tvrdenia obžalovaného a neoveril tieto skutočnosti.

Čo sa týka samotných osôb poškodených, je zrejmé, že poškodený E. J. v priebehu trestného stíhania zomrel, teda objektívne jeho výsluch na hlavnom pojednávaní vykonať možné nebolo, avšak žiadna zo zistených skutočností nenasvedčovala tomu, že mŕtvy mal byť aj poškodený J. R.. Vzhľadom na charakter skutku, produkované dôkazy je zrejmé, že osobný výsluch poškodeného R. je nevyhnutný a to nielen z pohľadu obžaloby, ako dôkaz, ktorý obžalovaného zo spáchania skutku usvedčuje, ale pre súd, za účelom náležitého objasnenia skutkového stavu, aby mohol zákonne a spravodlivo rozhodnúť. Je zrejmé, že tak prokurátor ako aj súd prostredníctvom medzinárodnej policajnej spolupráce zisťovali pobyt poškodeného, taktiež súd prijal opatrenia na zabezpečenie účasti poškodeného. Nie je však možné súhlasiť s tým, že tieto opatrenia boli uplatňované dostatočne dlhú dobu za účelom zabezpečenia ich pozitívneho výsledku. Miesto pobytu poškodeného síce prostredníctvom medzinárodnej policajnej spolupráce zisťované bolo, avšak vzhľadom na slobodu pohybu v rámci Európskej únie nie je dostatočné. Je zrejmé, že osobu v rámci EÚ je možné lokalizovať iba na základe kontroly príslušnými orgánmi, ktorá je väčšinou náhodná. Osoba nemusí mať v inom štáte riadne registrovaný pobyt, resp. aj v prípade, že tento má, nemusí sa na adrese zdržiavať. Súd nezisťoval, či poškodený nie je príjemcom nejakých dávok v niektorom štáte EÚ, či nie je evidovaný ako nezamestnaný, či neplatí dane alebo odvody. Aj zisťovanie týchto skutočností by viedlo k zisteniu pobytu poškodeného. Skutočnosť, že poškodený sa zdržiava v cudzine, nie je samo osebe dôvodom nevykonania jeho výsluchu a konštatovanie nemožnosti jeho výsluchu pobytom v cudzine, musí byť jednoznačné a zrejmé, čo môže byť aj výsledkom vyčerpania všetkých možností, či už v rámci Trestného poriadku alebo medzinárodnoprávných noriem. V tomto prípade je zrejmé, že súd všetky možnosti nevyčerpal a miesto pobytu poškodeného nezisťoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor konštatuje, že rozhodnutie súdu je predčasné, je nevyhnutné vykonať úkony za účelom zabezpečenia výsluchu poškodeného J. R., preto navrhol, aby odvolací krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Dňa 25.08.2017 bolo doručené súdu vyjadrenie obžalovaného, ktoré podal prostredníctvom obhajkyne k odvolaniu prokurátora. Obhajkyňa konštatuje, že počas celého súdneho konania na Okresnom súde Prešov sa zúčastňoval prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov. Nie je zrejmé, prečo došlo k zmene miestnej príslušnosti prokurátora a že samotné odvolanie bolo podané miestne nepríslušným prokurátorom a je podané neoprávnenou osobou, čo je dané na postup podľa § 316 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti poukázal na § 46 ods. 7 zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. Pokiaľ by odvolací súd bolo toho názoru, že odvolanie bolo podané osobou oprávnenou, potom obhajca konštatuje, že sú splnené podmienky na postup podľa § 319 Tr. por. na zamietnutie odvolania ako nedôvodné.

Obhajca konštatuje, že nie je možné stotožniť sa s názorom prokurátora z odôvodnenia odvolania, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní bolo dostatočne preukázané, že skutky sa stali a napĺňajú znaky trestného činu spolupáchateľstva vydierania podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 235 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zák. a trestného činu spolupáchateľstva pozbavenia osobnej slobody podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 232 ods. 1 Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb.) a dostatočne odôvodnený názor, že sa ich dopustil obžalovaný spolu s ďalšími nestotožnenými páchatelmi. Toto konštatovanie prokurátora je v úplnom rozpore s jeho tvrdením zo strany 5 odôvodnenia, kde konštatuje, že vzhľadom na charakter skutku, produkovaný dôkaz, je zrejmé, že osobný výsluch poškodeného R. je nevyhnutný a to nielen z pohľadu obžaloby ako dôkaz, ktorý obžalovaného zo spáchania skutku usvedčuje, ale aj pre súd za účelom náležitého objasnenia skutkového stavu tak, aby mohol zákonne a spravodlivo rozhodnúť. Pokiaľ prokurátor v odôvodnení odvolania uvádza, že súd len nekriticky prijal tvrdenia obžalovaného, neoveroval vierohodnosť predložených listinných dôkazov, ktoré obžalovaný začal predkladať až na hlavnom pojednávaní, je potrebné uviesť, že obžalovaný vypovedal v podstate zhodne v priebehu vyšetrovania, kde predkladal aj dôkazy na svoju obhajobu, pričom orgány činné v trestnom konaní sa overovaním ním predložených listinných dôkazov, na rozdiel od súdu, vôbec nezaoberali. Taktiež nie je zrejmé, ktoré listinné dôkazy, ich predkladanie až na hlavnom pojednávaní, má prokurátor na mysli. Konanie na súde, hlavné pojednávanie je kontradiktórnym procesom, pričom v tomto konkrétnom prípade prokurátor zjavne neuniesol dôkazné bremeno a nie je možné presúvať zodpovednosť za neudržanie dôkazného bremena na okresný súd, ktorý vykonal všetky dostupné kroky na zabezpečenie poškodeného J. R., pričom aktivita prokurátora bola v tomto smere nulová. V tejto súvislosti si dovoľil pripomenúť aj okolnosť, že aj v priebehu prípravného konania to bol paradoxne jedine obžalovaný, ktorý sa domáhal vykonania vyšetrovacích úkonov s poškodeným a všetkých plánovaných úkonov sa zúčastňoval. Naopak, obhajca je toho názoru, že okresný súd vykonal vo veci úplné zákonné dokazovanie, vyhodnotil správne a zákonne predložené dôkazy, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne odôvodňujú postup okresného súdu podľa § 285 písm. a/ Tr. por. Okresný súd tieto skutočnosti úplne a jednoznačne vyjadril v odôvodnení rozsudku. S poukazom na vyššie uvedené navrhol odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry zamietnuť.

Na základe riadne a včas podaného odvolania krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad podal dňa 11.02.2013 obžalobu na L. L. pre skutky právne kvalifikované ako trestný čin podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona (zák. č. 140/1961 Zb.) spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona a trestný čin pozbavenia osobnej podľa § 232 ods. 1 Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb.) spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

- s najmenej piatimi doposiaľ nezistenými osobami od dňa 23.01.2004 do 27.01.2004 v Hornom Piali, okr. Levice, v Leviciach, Banskej Bystrici a Poprade hrozbou ťažkej ujmy a likvidácie nútil J. R., nar. XX.XX.XXXXX, bytom P. J. č. XX, okr. Z. a E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., ul. J. č. X, k vyplateniu finančnej hotovosti na sumu 150.000,- Sk, kde ich kontaktovali na mobilný telefón a v mieste trvalého

bydliska a určili miesto stretnutia a podmienky vyplatenia finančnej hotovosti a to tým spôsobom, že dňa 23.01.2004 okolo 14.00 hod. v Hornom Piali, okr. Levice, vzali do motorového vozidla zn. VW Pasat, čiernej farby, nezisteného evidenčného čísla a odviezli na miesto zn. Šikloš, v katastri mesta Levice J. R., kde ho priviazali k stromu na presne nezistenom mieste a hrozbou použitia pištole, ktorú mu priložili k hlave, ho nútili prezradiť meno osoby, pre ktorú mali zabezpečiť vymáhanie peňazí, ako aj k odovzdávaniu sumy 150.000,- Sk (4.979,09 Eur), pričom ho bili, kopali a vyhrážali sa mu fyzickou likvidáciou, následne ho potom vo večerných hodinách odviezli na nezistené miesto pri Leviciach, kde ho spúťali a strážili, no z miesta sa mu podarilo dňa 23.01.2004 v nočných hodinách ujsť, - dňa 26.01.2004 v čase okolo 06.00 hod. v katastri obce Ždiar, okr. Poprad, nezisteným motorovým vozidlom zn. BMW čiernej farby skrížilo cestu J. R., ktorý išiel na svojom motorovom vozidle zn. S. S., ev. čísla L. XXX C., ku ktorému si potom prisadli do jeho vozidla dvaja nezistení muži a pod hrozbou násilia ho prinútili ísť do Banskej Bystrice, pričom bol doprevádzaný motorovým vozidlom BMW, kde s ním prišli na neznáme miesto a opätovne sa mu vyhrážali likvidáciou, za použitia pištole zn. Magnum 9 mm striebornej farby, ktorú držal v ruke L. L., ho nútili zabezpečiť peniaze v sume 150.000,- Sk, a tiež ho prinútili uviesť telefónne číslo E. J., ktorého meno už vedeli a následne telefonicky po uvedení čísla kontaktovali E. J., od ktorého tiež vymáhali peniaze v sume 150.000,- Sk (4.979,09 Eur) s tým, že ak ju nezabezpečí, bude fyzicky zlikvidovaný aj on, kde vo večerných hodinách J. R. dovezli do Popradu a k E. J., od ktorého mal zabezpečiť sumu 150.000,- Sk (4.979,09 Eur) a odovzdať ju im, čo sa však nestalo, pretože E. J. nemal peniaze a z toho dôvodu opätovne J. R. odviezli vo večerných hodinách do Banskej Bystrice, kde ho opätovne spúťali a na nezistenom mieste do 27.01.2004, kde ho potom v odpoľudňajších hodinách znovu dovezli do Popradu, kde sa mal skontaktovať s E. J., od ktorého mal zabezpečiť peniaze, v čo najvyššej sume v hodnote 150.000,- Sk (4.979,09 Eur) a následne mobilným telefónom dávali pokyny E. J. k odovzdaniu peňazí, kedy sa im znovu obom vyhrážali fyzickou likvidáciou, kde potom E. J., na základe telefonického pokynu uložil igelitovú tašku s papiermi, ktoré vyzerali ako bankovky do odpadkového koša na ulici Chalupkovej v Poprade - Spišskej Soboti.

Uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/16/2013 zo dňa 07.11.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Tos/7/2014 zo dňa 27.02.2014, bolo rozhodnuté, že vecne príslušným na prejednanie trestnej veci obžalovaného L. L. je Okresný súd Prešov.

Súd prvého stupňa na hlavných pojednaniach vykonal rozsiahle dokazovanie. Vo svojom rozhodnutí podrobne popísal jednotlivé dôkazné prostriedky a skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazných prostriedkov.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vychádzal z dôkazov produkovaných na hlavnom pojednaní. Zohľadnil skutočnosť, že obžalovaný L. L. vyhlásil, že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a nepozná ani osoby pod menom J. R. ani E. J.. Obžalovaný popísal, čo robil a kde bol v dňoch uvedených v obžalobe, kedy malo dôjsť k spáchaniu skutku a to od 23.01.2004 do 27.01.2004. Svoju výpoveď podporil listinnými dôkazmi predloženými v priebehu trestného konania. Súd prvého stupňa vypočul na hlavnom pojednaní viacero svedkov, ktorí potvrdili v podstatnej časti výpovede obžalovaného v tom, kde bol a čo robil v uvedených dňoch, kedy malo dôjsť k spáchaniu skutku, ako aj ku skutočnosti, z akého dôvodu mal obžalovaný pri sebe v čase, keď bol zadržaný políciou, finančné prostriedky vo výške 308.550,- Sk. Dňa 23.01.2004 sa podľa listinných dôkazov nachádzal obžalovaný v čase od 08.57 hod. až 09.21 hod. na polícii na Dopravnom inšpektoráte, evidencia vozidiel. Následne, v poobedňajších hodinách bol v Košiciach, čo bolo potvrdené aj výpoveďou svedka Ing. E. V.. Z výpovede svedka V. D., ktorý v tom čase pracoval na ODI, OR PZ Rožňava, vyplýva, že obžalovaný bol v ranných hodinách prihlasovať motorové vozidlo. Jednalo sa o dodávku, pričom podpis na technickom preukaze tohto vozidla je jeho. Zároveň potvrdil, že obžalovaný musel byť osobne prítomný pri prihlasovaní vozidla, niekto iný by tam mohol byť len na základe splnomocnenia, ktoré sa však v tomto prípade zakladá do spisu.

Rovnako bolo potvrdené výpoveďou P. E., že vo večerných hodinách od 21.00 hod. do 21.30 hod. sa stretla s obžalovaným, pričom večer prišiel domov okolo 22.00 hod., čo vo svojej výpovedi uviedla E. R., ktorá žila v tom čase v spoločnej domácnosti s obžalovaným. Dňa 24.01.2004 svedkyňa E. R. potvrdila, že boli spolu s obžalovaným a ich dcérou na výlete v Betliari, pričom podľa slov svedkyne, bol obžalovaný doma do 17.00 hod., kedy odišiel za jeho priateľkou P. E., ktorá potvrdila, že obžalovaný prišiel k nej domov večer okolo 19.00 hod., pričom u nej zostal do nasledujúceho dňa do 10.00 hod. až 11.00 hod. Obžalovaný rovnako uviedol, že domov sa vrátil až dňa 25.01.2004 okolo 10.00 hod., čo potvrdila E.

R. a následne spolu s ňou aj s dcérou obedovali a poobede okolo 14.00 hod. až 14.30 hod. išli spolu do pizzerie.

Obžalovaný vo svojej výpovedi podrobným spôsobom popísal, čo robil dňa 26.01.2004, k čomu priložil príjmový pokladničný doklad z firmy Befora zo dňa 26.01.2004 a fotodokumentáciu zo dňa 26.01.2004. Obžalovaný uviedol, že vo večerných hodinách išiel do Popradu, čo potvrdil vo svojej výpovedi aj svedok K., ktorý potvrdil aj skutočnosť, že mu poskytli osobný automobil Škoda Octávia, aby mohol odísť domov, ako aj to, že mu odovzdali sumu 170.000,- Sk.

Svedkyňa P. E. potvrdila, že obžalovaný k nej domov prišiel večer dňa 26.01.2004 okolo 20.00 hod. až 21.00 hod. - 22.00 hod. Odišiel od nej ráno.

Uvedenú skutočnosť potvrdila aj svedkyňa E. R., ktorá uviedla, že obžalovaný jej volal večer 26.01.2004 okolo 22.00 hod., že sa vracia z Popradu, pričom domov prišiel až o 03.00 hod. nad ránom, kde ona predpokladá, že bol so svojou priateľkou. Svedkyňa potvrdila výpoveď obžalovaného, že dňa 27.01.2004 si ráno menil auto s kamarátom za auto Audi striebornej farby s košickou značkou. Uviedla, že obžalovaný prišiel domov okolo obeda, doma bol do 16.00 hod., kedy mu telefonoval E. F., že odchádzajú do Popradu.

Z výpovede svedkov E. F. a H. Y. vyplýva, že spoločne s obžalovaným išli dňa 27.01.2004 okolo 16.30 hod. do Popradu, kde oni dvaja išli na aute Škoda Octávia, obžalovaný išiel za nimi na aute Audi A4, pričom do autobazáru prišiel za nimi do 10 minút. Z výpovedí svedkov F., Y., M. vyplýva, že následne sa všetci stretli na káve v hoteli Olympia v Poprade okolo 18.00 hod., kde boli asi do 19.00 hod.

Súd mal z výpovede oboch spolumajiteľov autobazáru svedkov L. E. a Ing. E. K. preukázané, že kúpna cena za vozidlo Jeep Wrangler bola vo výške 300.000,- Sk, ktorá bola odovzdaná obžalovanému, pričom druhá splátka mu bola daná dňa 27.01.2004.

Súd prvého stupňa z vykonaných dôkazov mal za preukázané, že obžalovaný sa v dňoch 23.01.2004 až 27.01.2004 nachádzal v Rožňave, v Košiciach a v Poprade, nemohol sa teda nachádzať na miestach podľa popisu poškodených a to v Leviciach, v Banskej Bystrici a v Poprade, v časo, ktoré uvádza poškodený J. R.. Zároveň súd poukazoval na nevierohodnosť výpovede J. R., ktorý vo svojich výpovediach v roku 2004 uvádzal, že osobám, ktorí ho mali vydierať, nepovedal meno E. J., pričom vo svojej výpovedi z roku 2011 uviedol, že týmto osobám jeho meno povedal hneď pri prvom kontakte. V prvých výpovediach hovoril o osobách pod prezývkou „Pápájovci“, v roku 2011 „Matúškovci“. Rovnako poškodený J. R. vo svojej výpovedi zo dňa 28.01.2014 uvádzal, že igelitovú tašku s peniazmi išiel do odpadkového koša odniesť E. J., čo potvrdil aj J. vo svojej výpovedi. Poškodený R. však vo svojej výpovedi zo dňa 12.05.2011 uviedol, že on sám dal peniaze v igelitovej taške do smetiaka. Zároveň znie veľmi nepravdepodobne výpoveď poškodeného J. R. o tom, že išiel za uvedenými osobami do baru Magnát v Leviciach, pričom už predtým tieto osoby poznal a to z dôvodu, že od roku 2000 mal od nich požičané peniaze a nemohol ich v stanovenej lehote vrátiť, preto mal s nimi problémy. Nie je teda pravdepodobné, aby išiel opätovne za uvedenými osobami, ak už v minulosti s nimi mal problémy, pričom podľa toho, čo poškodený popísal, išlo o osoby obzvlášť nebezpečné.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v priebehu celého konania nebola preukázaná žiadna spojitosť obžalovaného s poškodenými, a to ani výpismi hovorov ani inými listinnými dôkazmi či výpoveďou k samotnej rekognícii, ktorá bola vykonaná v prípravnom konaní, ku ktorej súd uviedol, že bola vykonaná po tom, čo obžalovaného poškodený opoznal pri kontrole políciou dňa 27.01.2004, pričom ku rekognícii bolo pristúpené dňa 28.01.2004.

Počas trestného konania nebolo zároveň žiadnym spôsobom preukázané, aby bol obžalovaný členom organizovanej skupiny, aby sa v prítomnosti ostatných osôb organizovanej skupiny zdržiaval v bare Magnát v Leviciach. Z výpovedí svedkov bolo preukázané, že v tom čase žil v rodinnom dome s družkou, dieťaťom, mamou a svojim bratom, ako aj jeho rodinou. Podnikal v oblasti stolárstva.

V tomto konaní, okrem výpovede poškodených E. J., ktorý medzičasom zomrel a J. R., ktorý sa zdržiava na neznámom mieste, nebolo preukázané, že by došlo k spáchaniu skutku uvedeného v obžalobe. Počas celého prípravného konania žiadnym spôsobom neboli preverované výpovede poškodených, či

sa ich výpovede zakladajú na pravde a to minimálne previerkou uvedeného baru v Leviciach, či sa tam uvedené osoby schádzajú, vypočutím pracovníkov baru k tomu, či bol tam niekedy prítomný aj poškodený J. R., preverení opustenej budovy, ktorú poškodený opisoval vo svojej výpovedi, pretože aj z výpovede manželky poškodeného C. R. vyplýva, že ani ona nevie nič o tom, aby jej manžel bol vydieraný. Počas celého trestného stíhania, kde súd poukazuje na to, že skutky sú z roku 2004, bolo podrobne skúmané a preverované konanie obžalovaného v uvedené dni, no pravdivosť výpovede poškodených nebola žiadnym spôsobom preverená ani potvrdená a to nielen k tomu, či sa skutku dopustil obžalovaný, ale aj k tomu, či sa skutok stal tak, ako je uvedený v obžalobe. Neboli stotožnené žiadne ďalšie osoby, spoločne s ktorými mal obžalovaný sa uvedeného trestného činu dopustiť a neboli vykonané žiadne procesné úkony smerujúce k stotožneniu uvedených osôb.

Krajský súd s touto argumentáciou súdu prvého stupňa v celom rozsahu sa stotožnil. K námietkam odvolateľa krajský súd dodáva, že odvolateľ namieta, že súd nekriticky prijal tvrdenia obžalovaného. Nemožno súhlasiť s takýmto názorom prokurátora, pretože obžalovaný už v štádiu prípravného konania podrobne popisoval udalosti v priebehu jednotlivých dní a tieto skutočnosti už mali preverovať aj orgány činné v trestnom konaní. Až pred súdom prvého stupňa boli vykonávané jednotlivé úkony, ktoré preverili tvrdenia samotného obžalovaného. Na druhej strane, prokurátor preferuje výpoveď poškodeného J. R.. Tu je potrebné uviesť, že orgány činné v trestnom konaní nekriticky prijali tvrdenia samotného poškodeného, nepreverili jednotlivé tvrdenia tak, ako to naznačil súd prvého stupňa vo svojom rozsudku a krajský súd dodáva, že zo samotnej skutkovej vety, ktorá je uvedená v obžalobe, vyplýva, že poškodenému sa mali nielen vyhrážať, no mali ho biť, kopať, vyhrážať sa fyzickou likvidáciou, mal byť spútaný a takýmto spôsobom ho mali nútiť k tomu, aby zabezpečil finančné prostriedky. Orgány činné v trestnom konaní v štádiu prípravného konania neurobili ani jeden úkon smerujúci k tomu, aby preverili tieto tvrdenia poškodeného. Krajský súd dodáva, že pri tak masívnom útoku na telesnú integritu, ako to popisoval poškodený vo svojej výpovedi, pri prehliadke tela na tele poškodeného museli byť zistené známky po bití, kopaní a rovnako po zväzovaní. Už ani súd prvého stupňa v tomto smere nemohol vykonať úkony smerujúce k prevereniu tvrdení poškodeného. Tieto úkony mali byť vykonané hneď po oznámení skutku a pri vykonávaní prvotných úkonov v štádiu prípravného konania.

Krajský súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne ustálil, že nebolo dokázané, že sa stal skutok tak, ako bol uvedený v obžalobe prokurátora, preto postupoval správne, keď obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Na základe týchto skutočností krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.